

Øståsens dronning.

En datter, er søster, en hustru, en mor,
flyttet fra Stord-øy til landet der nord.
Tilbake til Finnmark, det sted hun var født,
til Vardø og Vadsø, hun lengtet dit støtt.

Der traff hun en mann, ham hun elsket så høyt,
Trond Dancke var navnet, han stod for en støyt.
Så lykkelig gifte, de bygde vårt land,
fra krigens ruiner ved Barentshavets rand.

De fulgte hverandre fra A til Å,
og døde vår far, så døde du og.
Et makeløst forhold mellom kvinne og mann,
vi tror det når vi ser det, vi vet det går an.

Du styrte ”butikken” når pappa stod på,
du hadde kontrollen når ting gikk i stå.
Da jeg ødla armen og skrek som en gal,
du satt meg på sparken til by-hospital.

Dr. Skogsholm i Vadsø, en handlingens mann,
røsket i armen, tenk at det går an.
Skulle visst ha den tilbake i ledd,
vi sparket tilbake, godt vinterkledd.

Slik var du bestandig, du ordnet nok opp,
aldri du visste at nå var det stopp.
Kanskje du arvet en del fra din mor,
Alvilde var avgjort en kvinne stor.

Vi hørte om den gang du stod konfirmant,
men trodde nok ikke at dette var sant?
Om tenåringsjenta som ikke var svøpt,
Kunne ei konfirmeres før hun var døpt.

Da skjønnte du straks at her er det visst håp,
man trenger jo bare å ordne en dåp.
Du ordnet og fikset, snart dro du av sted,
Selvfølgelig ble dine søsken med.

Vi alltid vil huske ditt kunstnersinn,
om hvordan du øvde lyrikken inn.
Du lærte oss alle verdien av dikt,
du leste dem for oss, det blir folk av slikt.

I hverdagen var du en kunstner selv,
ord, aforismer de rant som en elv.
Pappa var klok og han så ditt talent,
han skrev og noterte – tidlig og sent.

Vi bærer dem med oss, de ”ord som spratt”,
så treffende, tenksomt, morsomt med skratt.
Forteller så mye, uendelig om deg,
om pappa, familien, om søsken og meg.

Du lærte meg tidlig om rett og om galt,
at selv ikke jeg kunne rekke over alt.
Du snakket så ofte om alt som meg hender,
om lyset jeg brente i minst fire ender.

Nå står jeg alene ved kisten til mor,
like alene som ved kisten i fjor.
Den 8. november farvel til min far,
nå ingen foreldre tilbake jeg har.

Du stedes til hvile ved Furukollens fot,
her skal du for siste gangen slå rot.
For alltid å hvile ved siden av pappa,
nå kjære mamma, kan du virkelig slapp’a.